

територіях; впровадження інформаційних технологій сприяє розвитку цифрової інфраструктури на селі; оптимізувати виробництво, забезпечити сільське населення доступом до освіти та навчання з питань інновацій та сучасних технологій.

Список використаних джерел:

1. Онікієнко В. В. Інноваційна парадигма соціально-економічного розвитку України / В. В. Онікієнко, Л. М. Ємельяненко, І. В. Терон. - К. : РВПС НАН України, 2006. - 480 с.; 2. Крамаренко А.А. Структурні зрушення у світовому господарстві в процесі еволюції технологічних укладів. Інвестиції: практика та досвід. 2011. №4. С.47-51; 3. Enright, M. J. The globalization of competition and the localization of competitive advantage: Policies toward regional clustering. In: Hood N. Young S (eds) The Globalization of Multinational Enterprise Activity and Economic Development. Macmillan, London. 2000. P. 303–331; 4. Шарко М. Модель формування національної інноваційної системи України. Економіка України. 2005. №8. С. 25-30.

**Білоусько Т.Ю., канд. екон. наук, доцент  
Державний біотехнологічний університет, Україна**

### **Розвиток біоекономіки: пріоритети для України**

Біоекономіка, або економіка біологічного походження (biobased economy) має передумовою своєї появи розвиток біотехнологій. Засновники науки, Х. Енріке, А. Кабот та Р. Мартінес в 1997-98 рр. визначали її як частину економіки, що використовує нові знання з біології для досягнення комерційної та промислової мети та для покращення добробуту людини [1].

До 2005 р. економікою біологічного походження окреслювали в основному господарську діяльність, пов'язану з науковою та науково-дослідною діяльністю, зосередженою на біотехнологіях, та їх застосуванням у виробничі процеси. Із збільшенням сфер використання та розширенням досліджуваної проблематики наука отримала більш чітке визначення біоекономіки, що простежується в наукових працях дослідників з 2005 р. Так, біоекономіка визначається як економічна діяльність, пов'язана з винаходом, розвитком та виробництвом поновлюваних та природних біологічних ресурсів та їх перетворенням у продукти харчування, корми, біоенергію [2]. Структурно, біоекономіка складається із секторів: зеленого (сільське господарство, рибальство, лісова, целюлозно-паперова та харчова промисловість), червоного (біофармацевтіка), білого (виробництво ферментів, біопалива, біоремедіація ґрунтів і води). Частка біоенергетики у світі поступово збільшується та, відповідно має дуже великі перспективи розвитку.

Вважаємо, що, не зважаючи на вкрай важки для нашої країни часи, вже сьогодні необхідно планувати повоєнне відновлення економіки та визначати пріоритетні напрямки. Саме визначення моделі національної економіки повинні

містити ті елементи та складові, запровадження яких у практику (вже сьогодні та в майбутньому) стануть драйверами сталого розвитку.

Відомими моделями національної економіки є такі: модель інноваційного розвитку національної економіки, модель соціально-орієнтованої національної економіки, модель екологічно збалансованої національної економіки. Єдина стратегічна модель розвитку відсутня, кожна з них має свої переваги.

Вважаємо, що в будь якій моделі національної економіки потрібно враховувати та окремо зазначати розвиток біоекономіки на основі застосування інноваційних біотехнологій, що буде мати важливі переваги та далекоглядні перспективи.

Список використаних джерел:

1. Enriquez J., Martinez R., Cabot A. (1998) Biotechnology in Europe. Ingenioren, Denmark, p 14, August 5 1998; 2. Conference report «New perspectives on the knowledge-based bio-economy». European Commission. 2005. URL: [http://edz.bib.unimannheim.de/daten/edz-bra/gdre/05/kbbe\\_conferencereport.p](http://edz.bib.unimannheim.de/daten/edz-bra/gdre/05/kbbe_conferencereport.p)

**Близнюк О. П., канд. екон. наук, доцент**  
**Гараган Д. Л., здобувач вищої освіти ступеня бакалавр**  
**Державний біотехнологічний університет, Україна**

### **Формування інвестиційного портфелю в умовах діджиталізації**

В умовах розвитку та трансформації ринкових економічних відносин, цифровізації бізнес-процесів, впровадження діджитал-технологій ефективно функціонуючий ринок капіталів стає невід'ємним елементом загальної фінансово-економічної системи будь-якої країни.

В Законі України «Про ринки капіталу та організовані товарні ринки» надано визначення та класифікацію ринків капіталу, складовою частиною яких є фондовий ринок. «Ринки капіталу – це фондовий ринок, ринок деривативних фінансових інструментів та грошовий ринок. Фондовий ринок (ринок цінних паперів) – це сукупність учасників фондового ринку та правовідносин між ними щодо емісії (видачі), обігу, виконання зобов'язань, викупу та обліку цінних паперів (у тому числі деривативних цінних паперів)» [1].

Сучасна інвестиційна стратегія на ринках капіталу передбачає формування портфелю фінансових інвестицій у вигляді диверсифікованої сукупності фінансових та фондових інструментів (цінних паперів, деривативних контрактів, депозитно-кредитних угод, грошових коштів у національній та іноземній валюті, інших фінансових активів), що призначені для здійснення фінансового інвестування у відповідності з обраною інвестиційною стратегією. Головною метою формування портфелю фінансових інвестицій є забезпечення реалізації політики фінансового інвестування шляхом підбору найбільш дохідних та безпечних фінансових активів.